

ватъ думитѣ, които тя казала на Елисавета, майка на св. И. Кръстителя:

— Ето, отсега ще ме ублажаватъ всички родове; защото

Богъ ми стори велико нѣщо, и свето е името Му; и Неговата милостъ е съ ония, които Му се покоряватъ (Лука 1:48-49)

Чудото въ Атонъ.

Въ единъ отъ атонскитѣ манастири имало гладъ. Часть отъ монаситѣ напуснали манастира. Единъ день забѣгналъ и егумена, на име Атанасий. Той тръгналъ къмъ близкия градъ и следъ 2 часа пѣтъ седналъ да си почине. По едно време видѣлъ крѣй себе си жена, наметната съ сино покривало. Той се смутилъ...

— Кжде отивашъ, старче? — попитала жената.

— Коя си ти и какъ си дошла тука? — попиталъ Атанасий. Необходимо ли е да знаешъ кжде отивамъ? Азъ съмъ тукашенъ калугеръ...

— Ако ти си калугеръ, то трѣбва да бждешъ по довѣрчивъ и по-любезенъ отъ другитѣ хора. Азъ зная твоята неволя и мога да ти помогна, но по-рано ми кажи де отивашъ.

Атанасий тогава ѝ разказалъ, защо и кжде бѣга.

— И ти ли не можешъ да изтърпишъ лишенията? Върни се, азъ ще ти помогна, но не

напускай своя монашески подвигъ.

— Коя си ти? — попиталъ пакъ Атанасий.

— Азъ съмъ тази, на която ти обеща да служишъ; азъ съмъ Майка на твоя Господъ.

Атанасий погледналъ съ съмнение къмъ нея и казалъ:

— Боя се да повѣрвамъ, защото врагътъ на спасението (дяволътъ) често се преобразява въ свѣтълъ Ангелъ. Съ какво ще ме убедишъ?

— Виждашъ ли този камъкъ? Удари го съ тоягата си и ще узнаешъ кой говори съ тебе...

Атанасий ударилъ съ тоягата по камъка, той се попукалъ и внезапно бликнала вода, образувалъ се потокъ и се понесалъ надолу, къмъ морето. Монахътъ се обърналъ, за да се поклони на света Богородица, но тя се изгубила...

Изворътъ и сега сѣществува въ мѣстността, наречена „Дивна планина“.

